

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase, v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) G. G., II) A. M., III) T. M.**, všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, čj. OAM-48766-22/DP-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2026, čj. 33 A 42/2025-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce žádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V České republice totiž žijí jeho děti a manželka (osoby zúčastněné na řízení). V průběhu řízení Policie ČR poskytla žalovanému v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) písemnou informaci vztahující se k žalobci. Z ní vyplynulo, že se žalobce aktivně zapojuje do prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu. Žalovaný na základě této informace dospěl k závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Povolení k pobytu proto žalobci s odkazem na § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nevydal.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný podle něj dostatečně posoudil, zda se žalobce dopustil jednání, jež by mohlo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Stejně tak žalovaný podle krajského soudu správně vyhodnotil přiměřenost dopadů rozhodnutí na rodinný a

soukromý život žalobce. Žalovaný také umožnil žalobci seznámit se s utajovanými podklady v dostatečném rozsahu.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že v řízení před žalovaným byla porušena jeho procesní práva. Nebylo mu umožněno seznámit se s podklady v takovém rozsahu, aby zjistil, jaké skutečnosti z nich vyplývají. Utajované podklady pak podle stěžovatele nesplňují požadavek na jejich věrohodnost, přesvědčivost, ověřitelnost a individualizaci. Krajský soud a žalovaný navíc nedostatečně zjistili skutkový stav, nesprávně posoudili stěžovatelovu rodinnou situaci a přiměřenost zásahu do práva na rodinný a soukromý život. Nevzali v potaz ani nejlepší zájem stěžovatelova nezletilého syna. Tím došlo k porušení mezinárodních závazků, které vyplývají z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Při výkladu právního pojmu „důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ pak žalovaný i krajský soud nezohlednili jeho unijní rozměr, a to konkrétně čl. 6 odst. 2 Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny.

[4] Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné. Stěžovateli zprostředkoval obsah utajované informace tak, aby stěžovatel věděl, v čem spočívá hrozba veřejnému pořádku. Zabýval se i tím, zda je zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele přiměřený. V potaz vzal i nejlepší zájem dítěte (nezletilého syna stěžovatele).

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodovala specializovaná samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[7] Stěžovatel v první řadě namítal, že řízení je zatíženo procesní vadou. Nebylo mu totiž umožněno seznámit se s obsahem utajovaných informací v celém jejich rozsahu.

[8] V práci krajského soudu s utajovanými informacemi neshledal Nejvyšší správní soud žádné zásadní pochybení. Již v minulosti uvedl, že jistá omezení při práci s utajovanými informacemi jsou nezbytná, plynou z povahy věci a odpovídají ústavně chráněným hodnotám. Toto omezení práva na spravedlivý proces je však vyváženo tím, že do utajovaných informací nahlíží soudy (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2023, čj. 10 Azs 12/2023-67, bod 13).

[9] V projednávané věci žalovaný stěžovateli sdělil, že *představuje svým dosavadním jednáním bezprostřední riziko a existuje u něj důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto riziko je založeno zejména na zadokumentované míře jeho dosavadního aktivního zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a četných vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně vedoucích autorit takového prostředí.* Stěžovatel byl o podstatě utajovaných informací zpraven v odpovídajícím rozsahu. Rozsah poskytnuté informace odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, dle které je stěžejní, aby správní orgán cizinci v obecné rovině sdělil „podstatu důvodů“. Je tomu tak proto, aby mu byla zachována šance efektivně se bránit proti rozhodnutí správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, čj. 10 Azs 438/2021-47, bod 25 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2024, čj. 2 Azs 359/2023-37, bod 29). Z tohoto poměrně konkrétního sdělení nemohl být žalobce na pochybách, v čem je spatřováno ohrožení veřejného pořádku při jeho pobytu na českém území. Měl tedy možnost se v přiměřené míře bránit.

[10] V souvislosti s utajenými informacemi stěžovatel také namítal, že se nejedná o věrohodné, přesvědčivé, ověřitelné a individualizované informace.

[11] Nejvyšší správní soud v ustálené judikatuře opakovaně vyslovil názor, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, bod 32).

[12] Stejně jako krajský soud, i Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovanými informacemi, které jsou vedeny odděleně od správního spisu. Po jejich zhodnocení se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu. Zjištění, na kterých správní orgány založily svůj závěr o tom, že stěžovatelův pobyt v Česku by mohl ohrozit veřejný pořádek, splňují požadavky judikatury na kvalitu utajovaných informací. Poznatky o stěžovateli jsou konkrétní a zachycují dlouhodobé chování a jednání žalobce včetně zmapování jeho kontaktů a styků v ruskojazyčném organizovaném zločinu. Nakonec Nejvyšší správní soud již v dřívějším rozhodnutí o stěžovateli dospěl ke shodnému závěru. Shledal, že utajované informace vytvářejí plastický, dlouhodobý a poměrně ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty stěžovatel v tuzemsku i v cizině rozvíjí ve vztahu ke skutečně nebezpečnému kriminálnímu prostředí. Je zřejmé, že se nejedná o informace vypovídající o jednorázové aktivitě stěžovatele, ale naopak jde o mozaiku skutečností probíhajících dlouhodobě. Jde o informace podložené a věrohodné (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2023, čj. 10 Azs 12/2023-67, bod 30). Lze přitom důvodně předpokládat, že se jednalo o shodné informace, jaké jsou obsaženy v utajované části spisu v tomto případě.

[13] Vedle těchto starších informací však utajovaná část spisu obsahuje i informace o činnostech a kontaktech stěžovatele z posledních let, tedy aktuální. Tím se tato věc odlišuje od právě citovaného rozsudku, kde Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti totožného stěžovatele, neboť správní orgán vycházel z příliš starých utajovaných informací, které neumožňovaly aktuální posouzení věci. V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud již tento nedostatek neshledává.

[14] K otázce přiměřenosti zásahu do práva na rodinný a soukromý život Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovedl, že správní orgány jsou povinny posuzovat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života, které vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 11. 2025, čj. 8 Azs 99/2023-65, bod 37).

[15] Právo na soukromý a rodinný život nicméně negarantuje cizincům absolutní právo vstupovat a pobývat na území státu. Představuje určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince. Míra a intenzita poměřování jiných zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které žadatel o pobytové oprávnění sdělí (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27, bod 29). Judikatura Nejvyššího správního soudu pak neabsolutizuje ani nejlepší zájem dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem (rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33, bod 29; či ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Azs 241/2020-29, bod 27).

[16] Krajský soud ani žalovaný na posouzení přiměřenosti nerezignovali. Této otázce se věnovali a dospěli k závěru, že v případě stěžovatele převáží nad jeho právem na rodinný a soukromý život veřejný zájem státu na tom, aby na jeho území nepobýval cizinec ohrožující veřejný pořádek. Krajský soud se věnoval i otázce nejlepšího zájmu dítěte, která dle něj v této věci nepřeváží veřejný zájem. Za podstatnou okolnost krajský soud shledal to, že není vyloučená možnost návratu stěžovatelových rodinných příslušníků do domovského státu, ve kterém by mohli společně vést každodenní rodinný život. V potaz vzal také to, že pouze jedno ze stěžovatelových dětí je nezletilé a jeho výchovu je schopná samostatně vykonávat matka, která je schopná i samostatně zajišťovat materiální potřeby rodiny. K rozsahu, v jakém žalovaný zjišťoval informace o rodinném a soukromém životě stěžovatele, pak krajský soud příhodně poznamenal, že stěžovatel netvrdil žádná specifika týkající se jeho rodinných vztahů nebo potřeb jednotlivých členů rodiny. Takto provedené posouzení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné a v souladu s odkazovanou judikaturou.

[17] Nejvyšší správní soud se ostatně otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného života stěžovatele v minulosti již zabýval. V rozsudku dne 19. 8. 2020, čj. 2 Azs 241/2020-29, shledal, že rozhodnutí neudělit stěžovateli dlouhodobý pobyt (nemožnost osobního styku a péče o děti na území ze strany stěžovatele), je přiměřeným důsledkem posouzení jednání samotného stěžovatele a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem.

[18] Krajský soud a žalovaný nepostupovali ani v rozporu se stěžovatelem odkazovanou směrnicí 2003/86/ES a z ní vycházející judikaturou Soudního dvora. Sama směrnice v čl. 14 preambule výslovně uvádí, že *sloučení rodiny může být zamítnuto z řádně doložených důvodů. Zejména osoba, která usiluje o to, aby jí bylo povoleno sloučení rodiny, nesmí představovat hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost* a v čl. 6 odst. 1 konkretizuje, že *členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z*

důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Směrnice tedy ve svých důvodech dává jasně najevo, že bezpečnostní hlediska mají mimořádně vysokou prioritu při úvaze o postavení cizince (výše citovaný rozsudek čj. 2 Azs 241/2020-29, bod 31). Právě tato situace v nyní posuzovaném případě nastala. Jednání stěžovatele, které je v utajovaných informacích podrobně konkretizované, má vysokou společenskou škodlivost a závažnost. Nejde pouze o kontakty stěžovatele, ale jak mu bylo sděleno, také jeho aktivní zapojení do prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu. Žalovaný ani krajský soud tak nepostupovali v rozporu s unijním právem.

[19] Nakonec lze uznat, že krajský soud místy používá pojmy jak nebezpečí pro veřejný pořádek, tak bezpečnost státu. Stěžovateli lze přisvědčit, že jde o pojmy různé, které nelze směšovat. Pojem ohrožení bezpečnosti státu a rozdíl od ohrožení veřejného pořádku Nejvyšší správní soud vyložil například v citovaném rozsudku čj. 10 Azs 12/2023-67, body 15-25. Nicméně nejde o zásadní pochybení krajského soudu, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti. Z celkového kontextu odůvodnění rozsudku je zřejmé, že krajský soud si byl vědom, že žalovaný zamítl žádost stěžovatele z důvodu nebezpečí pro veřejný pořádek. To je patrné i z bodu 28 rozsudku, na který stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje. Zde krajský soud uzavřel, že „veřejný pořádek je hodnotou, jež je chráněna ústavním pořádkem a představuje legitimní cíl převyšující individuální zájem žalobce a jeho rodinných příslušníků na jeho dalším pobytu“.

[20] Lze uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu.

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[22] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto usnesení). Procesně úspěšnému žalovanému poté v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu tak náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto usnesení).

[23] Osoby zúčastněné na řízení na náhradu nákladů řízení právo nemají. V řízení před soudem nebránily své právo, které jim vyplývaly z napadeného rozhodnutí a soud jim ani neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 soudního řádu správního).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu

